

truffet beslutning eller i strid med de pligter, som påhviler ham i medfør heraf, eller som i øvrigt følger af hans embede.

For at en minister kan drages til ansvar for sine egne eller de i § 6, nr. 2, omhandlede handlinger eller undladelser, er det en betingelse, at han har indset eller burdet indse, at disse var lov- eller pligtstridige, som anført i stk. 1.

§ 8. Såfremt strafansvar pålægges i henhold til foranstående, er straffen bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år, for så vidt den almindelige lovgivning ikke medfører højere straf. Den forskyldte straf kan under særlige omstændigheder ned-sættes eller helt bortfalde. Hvis en minister idømmes straf af hæfte eller fængsel, kan han samtidig dømmes til fortabelse af sit embede.

Ved udmåling af straffen for uhjemlet afholdelse af statsudgifter skal der tages hensyn til, om der overhovedet ikke har været bevilget noget beløb til det pågældende formål, eller om der foreligger en overskridelse af et bevilget beløb.

Strafansvar efter denne lov bortfalder ved forældelse. Forældelsesfristen er 5 år. Den løber fra det tidspunkt, da det straffbare forhold er blevet fremdraget i folketinget, og beregnes i øvrigt efter reglerne i borgerlig straffelovs § 94.

§ 9. Uanset om en minister ifalder straf efter foranstående bestemmelser, er han erstatningspligtig efter dansk rets almindelige regler over for statskassen og den, der ellers måtte have lidt tab ved handlinger eller undladelser, for hvilke han bærer ansvaret.

En eventuel erstatning til statskassen kan dog altid ned-sættes eller bortfalde, når omstændighederne taler derfor.

§ 10. Denne lov træder i kraft . . .

Ved 1. behandling udtalte *justitsminister Hans Hækkerup*, at selv om han ikke fandt lovforslaget så lidt som det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte lovforslag egnet til gennemførelse i den foreliggende form, betegnede det på flere punkter væsentlige forbedringer i forhold til dette og dermed også et mere frugtbart grundlag for en principdebat. Han fandt det dog uheldigt, at forslaget ikke havde fastholdt sondringen mellem, hvilke handlinger og undladelser der kan henregnes til en minister som ansvarsbegrundende, og hvilke nærmere betingelser vedrørende den enkelte handling der i øvrigt skal være opfyldt, for at denne kan påføre